

**Вища кваліфікаційна
комісія суддів України**

**Смоковича Михайла
Івановича,**

**м. Київ, провул.
Феодосійський, 14, кв. 110,**

**Заперечення
щодо твердження про недоброчесність та неетичну поведінку,
які містяться у висновку Громадської ради доброчесності**

1. Відповідно до статті 8 Кодексу суддівської етики у редакції, затвердженій рішенням XI (чергового) з'їзду суддів України від 22 лютого 2013 року, суддя повинен здійснювати судочинство в межах та порядку, визначених процесуальним законом.

Із цього положення випливає, що, дійсно, суддівська помилка, може бути кваліфікована як порушення суддівської етики.

Однак, на мою думку, наведене положення слід застосувати у взаємозв'язку із преамбулою та статтею 1 цього Кодексу, за якими метою дотримання суддею високих стандартів поведінки є зміцнення довіри громадян у чесність, незалежність, неупередженість та справедливість суду.

Це означає, що порушенням етики може бути тільки та судова помилка, яка породжує сумніви у чесності, незалежності, неупередженості та справедливості суду. Якщо б усяка судова помилка трактувалася як неетична поведінка, тобто була недопустимою, то у судовому процесі був би відсутній, зокрема, інститут відхилення від правової позиції Верховного Суду України щодо тлумачення норми матеріального чи процесуального права. Але ж такий інститут існує: стаття 244² Кодексу адміністративного судочинства України передбачає, що висновок щодо застосування норм права, викладений у постанові Верховного Суду України, має враховуватися іншими судами загальної юрисдикції при застосуванні таких норм права, однак суд має право відступити від правової позиції, викладеної у висновках Верховного Суду України, з одночасним наведенням відповідних мотивів.

Громадська рада доброчесності не вказує, що саме у постановах Вищого адміністративного суду України, в ухваленні яких я брав участь і які згадуються у пункті 1 Висновку, свідчить про неетичність моєї поведінки та за якими ознаками ця неетична поведінка виявлена.

Ці Постанови Вищого адміністративного суду України скасовано Верховним Судом України з таких двох підстав: 1) неповне дослідження обставин у справі; 2) неправильне застосування закону в частині розміру строку

ВИЩА КВАЛІФІКАЦІЙНА КОМІСІЯ СУДДІВ УКРАЇНИ	
Вх. №	3290С-135/16-С/4
Від «	19 05 2017р.

давності притягнення судді до відповідальності за порушення присяги. Кожна із цих підстав ґрунтується на практично тотожних мотивуваннях.

Так, обґрунтовуючи першу із наведених підстав скасування, Верховний Суд України зазначав таке: «Рішення суду, про перегляд якого подана заява, не містить у повній мірі мотивів заперечення та правових висновків, сформульованих за наслідками дослідження і юридичної оцінки згаданих вище питань, серед яких і такі обставини: які дії, вчинки чи проступки стали підставами для ухвалення Спільного рішення; чи була передбачена відповідальність судді за ці дії; чи немає обставин, що виключають її настання; чи законним і обґрунтованим є це рішення; чи співмірна (не є явно несправедливою або свавільною) міра відповідальності, якщо так, то які аргументи свідчать про це; чи не були порушені права судді, за яких рішення про його відповідальність за порушення присяги має викликати обґрунтовані сумніви в його законності, інші обставини, що стосуються предмета судового контролю» (постанови від 22 листопада 2016 року у справах № 800/451/15, Єдиний державний реєстр судових рішень № 63920903; № 800/267/16, ЄДРСР № 63880279; № 800/268/16, ЄДРСР № 63839756; 800/272/16, ЄДРСР № 63880282; 800/274/16, ЄДРСР № 63920903).

Із викладеної цитати випливає, що Вищий адміністративний суд України відповідні обставини справи дослідив, тобто від виконання своїх процесуальних обов'язків не ухилявся; помилка полягала лише у тому, що таке дослідження було неповним. При чому постанови Верховного Суду України не містять констатації фактів, які б вказували, що така помилка допущена через порушення суддями Вищого адміністративного суду України вимог чесності, незалежності, неупередженості та справедливості.

Обґрунтовуючи другу із наведених підстав скасування, Верховний Суд України зазначав таке: «Вищий адміністративний суд України, як зазначається в оскарженому рішенні, відступив від правової позиції, викладеної у постанові Верховного Суду України від 12 квітня 2016 року (справа №21-703а16) щодо строків для здійснення дисциплінарного провадження, які можуть бути застосовані при проведенні провадження щодо звільнення за порушення присяги судді, і дійшов висновку, що річний строк притягнення позивача до відповідальності за порушення присяги судді закінчився ... Колегія суддів не погоджується з висновком Вищого адміністративного суду України в частині застосування строків про притягнення судді до відповідальності за порушення присяги. ... Згідно зі статтею 96 Закону № 2453-VI в редакції Закону № 192-VIII дисциплінарне стягнення до судді застосовується не пізніше трьох років із дня вчинення проступку без урахування часу тимчасової непрацездатності або перебування судді у відпустці. ... Таким чином, після набрання чинності Законом № 2453-VI в редакції Закону № 192-VIII уповноважений орган має вирішувати питання про притягнення судді до відповідальності за порушення присяги, в тому числі вчинені до набрання цим Законом чинності, протягом строку, встановленого частиною четвертою статті 96 зазначеного Закону. Аналогічна правова позиція висловлена у постанові Верховного Суду України від 12 квітня 2016 року (№ 21-703а16)».

У такий спосіб Верховний Суд України підтвердив свою позицію, вкладену у постанові від 12 квітня 2016 року у справі № 21-703a16, за якою строк давності притягнення судді до відповідальності за порушення присяги становить не один рік, а три роки.

Водночас необхідно зазначити, що чотири із дев'яти суддів Верховного Суду України, які брали участь в ухваленні згаданої постанови, склали окремі думки, в яких виклали свою незгоду із сформульованою у постанові позицією про трирічний строк давності (Окремі думки суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України від 12 квітня 2016 року Маринченка В.Л., ЄДРСР № 57787373; Панталієнка П.В., ЄДРСР № 57644700; Самсіна І.Л., ЄДРСР № 57787378; Терлецького О.О., ЄДРСР № 57832388). Фактично голоси суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України розділилися майже навпіл з цього дискусійного правового питання. Моя особиста позиція збігається із позицією суддів, які склали окремі думки. За таких умов, на мою думку, немає підстав для закидів про мою недоброчесність.

Також, на моє переконання, немає підстав для звинувачення мене у тому, що я *«утверджував у суспільстві уявлення про панування безкарності і кругової поруки в суддівському корпусі»*.

Справи суддів Барташук Л.В., Бець О.В., Єфімової О.І., Коваль С.М., Цибри Н.В., на які є посилання у Висновку, були не єдиними справами щодо так званих «суддів Майдану», у розгляді і вирішенні яких я брав участь. Серед цих справ була, зокрема, справа судді Шевченківського районного суду міста Києва Гайдук Світлани Володимирівни. Вища рада юстиції встановила, що ця суддя допустила грубе порушення кримінального процесуального закону, що свідчило про порушення нею присяги судді. Я у складі колегії суддів прийшов до висновку про правомірність такого рішення Вищої ради юстиції і залишив його у силі, а у задоволенні позову – цій судді відмовив. Це свідчить, що мною приймалися судові рішення як на користь суддів, рішення яких були об'єктом спеціальної перевірки, так і на користь Вищої ради юстиції. За таких умов, я вважаю, некоректно докоряти мені в упередженості на користь суддів, звинувачених у порушенні присяги.

Окрему увагу, на мою думку, варто звернути на якість фактологічного обґрунтування Громадською радою доброчесності свого Висновку.

Так, у Висновку стверджується, що рішення суддів, позови яких я розглядав, є свавільними. Однак, таке твердження не відповідає Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні».

Дійсно, стаття 3 цього Закону передбачає, що певні категорії судових рішень, прийнятих щодо учасників протестів осені-зими 2013-2014 року, мали стати об'єктом спеціальної перевірки. За змістом пункту 3 частини першої статті 1 цього Закону предметом перевірки були факти, що свідчили про порушення суддями присяги, наявність підстав для притягнення суддів до дисциплінарної або кримінальної відповідальності. Проте відповідно до частини п'ятої статті 7 Закону одним із можливих результатів спеціальної перевірки було те, що якщо за результатами перевірки судді не встановлено

фактів, що свідчать про порушення суддею присяги судді, наявність підстав для притягнення судді до дисциплінарної або кримінальної відповідальності, Тимчасова спеціальна комісія більшістю голосів ухвалює висновок про це і приймає рішення про припинення перевірки щодо такого судді. Із наведених положень випливає, що саме по собі прийняття суддею судового рішення щодо учасника акцій протесту не вважалося і не могло вважатися свавільним вчинком, тобто порушенням присяги. Факт порушення присяги міг бути встановлений лише Вищою кваліфікаційною комісією суддів України або Вищою радою юстиції (частина друга статті 105 закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 року).

Усе вище наведене, на мою думку, вказує на безпідставність твердження, викладеного у пункті 1 Висновку.

2. Висновок Громадської ради доброчесності стосовно моєї відмови у сприянні розслідування кримінального провадження у справі щодо незаконного втручання у автоматизовану систему розподілу справ є абсолютно неправдивим, надуманим та таким, що не відповідає фактичним обставинам.

З даного приводу вважаю необхідним пояснити, що мені відомо про факт здійснення Департаментом спеціальних розслідувань Генеральної прокуратури України досудового розслідування у кримінальному провадженні № 42017000000001050 за фактом незаконного втручання в роботу автоматизованої системи документообігу Вищого адміністративного суду України під час автоматизованого розподілу касаційної скарги у справі № 826/14642/15 за ознаками злочину, передбаченого частиною другою статті 376¹ Кримінального кодексу України.

Як зазначається у висновку досудове розслідування в рамках вищезазначеного провадження розпочате 04 квітня 2017 року. Водночас, в якості фактів, що свідчать про свідоме, на думку членів Ради, перешкоджання у наданні інформації у цій справі, у висновку вказуються підписані мною відповіді Вищого адміністративного суду України на депутатські звернення народного депутата України Н.Новак. Хочу звернути увагу, що відповіді надавалися саме на звернення народного депутата і аж ніяким чином не в рамках розслідування кримінального провадження. Крім того, датовані вереснем та жовтнем 2016 року (вих. №№ Д/13/16 від 19.09.2016р. та Д/21/16 від 13.10.2016р. відповідно) ці відповіді надавалися приблизно за півроку до дати внесення повідомлення про злочин до Єдиного державного реєстру повідомлень про злочин. Зазначені обставини безперечно свідчать про те, що надаючи витребувану народним депутатом інформацію восени 2016 року, я жодним чином не міг перешкодити досудовому розслідуванню по зареєстрованому у квітні 2017 року кримінальному провадженню. Адже чинити перешкоди тому, чого не існувало на той момент, неможливо фізично.

Що стосується змісту звернень народного депутата України Н.Новак, то у них вона просила надати звіти про автоматизований розподіл судових справ №№ 826/14642/15 та 826/2706/15 між суддями Вищого адміністративного суду

України, а також причини відсутності на офіційному веб-порталі «Судова влада України» звіту по останній справі.

З приводу відомих мені обставин автоматизованого розподілу касаційної скарги у справах №№ 826/14642/15 та 826/2706/15 вважаю необхідним повідомити наступне.

Відповідно до підпункту 2.8.5 пункту 2.8 Положення про автоматизовану систему документообігу суду (далі – Положення) інформація щодо стадій розгляду судових справ, звіт про автоматизований розподіл судової справи оприлюднюється здійснюється на веб-порталі судової влади України. Ним є офіційний веб-портал «Судова влада України» (<http://court.gov.ua>), адміністратором якого є Державне підприємство «Інформаційні судові системи», що належить до сфери управління Державної судової адміністрації України.

Інформація про розподіл справи № 826/14642/15, у тому числі щодо зміни персонального складу колегій суддів, із зазначенням прізвищ суддів, є на веб-порталі судової влади України. Разом з тим народний депутат Н.Новак у своєму зверненні просила надати їй звіт про автоматизований розподіл цієї справи.

Відповідно до приписів частини третьої статті 15¹ Кодексу адміністративного судочинства України, визначення колегії суддів для розгляду адміністративної справи № 826/14642/15 здійснено 30 вересня 2016 року автоматизованою системою документообігу суду під час реєстрації касаційної скарги ТОВ «Терра Капітал» від 29 вересня 2016 року на ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 14 вересня 2016 року.

Так, згідно із підпунктом 2.3.4. Положення про автоматизовану систему документообігу суду (далі – Положення), автоматизований розподіл здійснювався між сім'ю суддями: Л.Я.Гончар, В.Ф.Морозом, Т.Г.Стрелець, О.В.Калашніковою, О.В.Голяшкіним, О.Є.Донцем та Л.Т.Черпичькою.

За результатом автоматизованого розподілу, відповідно до правил підпункту 2.3.22 та 2.3.23 Положення суддею-доповідачем визначено суддю В.Ф.Мороза.

Враховуючи, що збори суддів Вищого адміністративного суду України визначили склад постійно-діючих колегій, відповідно до підпункту 2.3.23, після визначення судді-доповідача, автоматизована система визначила склад колегії з числа суддів основного складу. На момент розподілу справи, відповідно до рішення зборів суддів Вищого адміністративного суду України від 21 квітня 2016 року № 10, суддя В.Ф.Мороз входив до сьомої постійно діючої колегії суддів до складу якої також входили судді: О.Є.Донець та С.Я.Чалий.

Таким чином, для розгляду справи 826/14642/15, за результатом автоматизованого розподілу визначено склад колегії суддів: В.Ф.Мороз – суддя-доповідач, С.Я.Чалий та О.Є.Донець.

У зв'язку із ухваленням постанови Верховною Радою України від 8 вересня 2016 року № 1515-VII, суддя С.Я.Чалий на момент розподілу справи 826/14642/15 не мав повноваження щодо розгляду справи.

Відповідно до підпункту 2.3.23. пункту 2.3. Положення якщо судова справа підлягає розгляду (перегляду) колегією суддів, при автоматизованому розподілі судових справ автоматизованою системою в суді касаційної інстанції визначається суддя-доповідач із числа всіх суддів відповідного суду з урахуванням їх спеціалізації (за її наявності).

На момент розподілу справи суддя Чалий С.Я. відповідно до рішення зборів Вищого адміністративного суду України від 21 квітня 2016 року № 10 входив до складу сьомої постійно діючої колегії суддів. Крім того, було відсутнє рішення Зборів Вищого адміністративного суду України про виведення Чалого С.Я. зі складу постійно діючої колегії суддів.

При цьому варто зазначити, що відповідно до підпункту 2.3.23 пункту 2.3. Положення автоматизована система визначає склад колегії з числа суддів основного складу без урахування підпункту 2.3.3 пункту 2.3 Положення.

У зв'язку із відсутністю судді С.Я.Чалого на роботі в період з 15 серпня 2016 року по 7 жовтня 2016 року (відпустка з 15.08.16 по 26.09.2016 та хвороба з 27.09.2016 по 07.10.16), наказ про його звільнення у відставку не був виданий, який є формальною підставою для припинення розподілу на цього суддю матеріалів адміністративних справ.

Мабуть, саме зазначені обставини і стали підставою для депутатського звернення Н.Новак за № 91 від 03.10.2016р. щодо надання звіту про автоматизований розподіл у цій справі.

Відповідно до вимог норми частини третьої статті 155 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» персональну відповідальність за належне організаційне забезпечення суду та судового процесу, функціонування Єдиної судової інформаційної (автоматизованої) системи несе керівник апарату суду, у компетенцію якого і входило надання інформації із запитуваних питань.

Проте враховуючи статус запитувача інформації та ту обставину, що звернення було адресоване безпосередньо Голові Вищого адміністративного суду України, відповідь на нього була підписана мною під час виконання обов'язків Голови суду (вих.№Д/21/16 від 13.10.2016р.).

Надана на звернення відповідь базувалася на тому, що згідно з підпунктом 2.3.31 пункту 2.3 Положення звіт про автоматизований розподіл судової справи між суддями може бути роздрукований для службового використання в суді. Виходячи з того, що цією нормою звіт про автоматизований розподіл судової справи віднесено до категорії службової інформації з обмеженим доступом, було вирішено надати народному депутату України Н.Новак не самі звіти автоматизованого розподілу справи 826/14642/15, а витяги з інформації щодо них. Таким чином, факт надання зазначених витягів запитувачу інформації не суперечив приписам Положення, а їх зміст за усіма реквізитами, за виключенням назви, повністю відповідав змістові самих звітів. Також Н.Новак було проінформовано про те, що сторони у справі мають можливість ознайомитися з повним текстом звіту про

автоматизований розподіл справи між суддями в приміщенні Вищого адміністративного суду України та у разі необхідності зробити фотокопію документа або виписки з нього (копії додаються). До речі, деякі представники сторін цим правом скористалися, ознайомившись зі звітами у приміщенні суду.

Аналогічного змісту відповідь було надано і на звернення народного депутата України Н.Новак за № 79 від 05.09.2016р. У відповіді на нього так само запитувачу інформації було роз'яснено про право сторін у справі 826/2706/15 між суддями в приміщенні Вищого адміністративного суду України та у разі необхідності зробити фотокопію документа або виписки з нього. До відповіді були також додані витяги з інформації щодо звіту автоматизованого розподілу у зазначеній справі.

Окрім вище перелічених вимог звернення містило прохання надати ще інформацію про причини відсутності звітів про автоматизований розподіл судової справи 826/2706/15 на офіційному веб-порталі «Судова влада України».

З даного приводу необхідно зазначити, що відповідно до підпункту 2.8.5 пункту 2.8 Положення про автоматизовану систему документообігу суду (далі – Положення) інформація щодо стадій розгляду судових справ, звіт про автоматизований розподіл судової справи оприлюднюється здійснюється на веб-порталі судової влади України. Ним є офіційний веб-портал «Судова влада України» (<http://court.gov.ua>), адміністратором якого є Державне підприємство «Інформаційні судові системи», що належить до сфери управління Державної судової адміністрації України.

Отже питання щодо оприлюднення згаданих звітів не віднесено до компетенції Вищого адміністративного суду України. Проте суд повинен за допомогою програмного забезпечення в електронному вигляді надавати адміністратору веб-порталу «Судова влада України» звіти про автоматизований розподіл судової справи.

У Вищому адміністративному суді України відповідно до підпункту 1.4.1 пункту 1.4 Положення використовується комп'ютерна програма «Діловодство спеціалізованого суду», розроблена адміністратором автоматизованої системи для судів адміністративної юрисдикції.

На сьогодні адміністратором автоматизованої системи розроблено понад 50 оновлень та нових версій цієї програми.

З урахуванням того, що розподіл судових справ і централізоване зберігання текстів судових рішень та інших процесуальних документів згідно зі статтею 15¹ Кодексу адміністративного судочинства України забезпечує автоматизована система документообігу суду (комп'ютерна програма «Діловодство спеціалізованого суду»), для її належної роботи у Вищому адміністративному суді України здійснюється постійне тестування оновлень та нових версій програми на спроможність дотримання вимог цієї статті.

Таким чином, після тестування нової версії 1.24.5 комп'ютерної програми «Діловодство спеціалізованого суду» разом з оновленням на можливість її встановлення на обладнанні суду, працездатність, функціональність та спроможність забезпечити виконання статті 15¹ Кодексу адміністративного

судочинства України, із 7 лютого 2017 року її встановлено у Вищому адміністративному суді України.

Після встановлення цієї версії звіти про автоматизований розподіл судових справ між суддями Вищого адміністративного суду України вчасно оприлюднюються на веб-порталі судової влади України.

Проте на дати здійснення автоматизованого розподілу справи 826/2706/15 версія комп'ютерної програми «Діловодство спеціалізованого суду», яка дозволяла оприлюднювати результати такого розподілу на веб-порталі судової влади України, перебувала у стані тестування. Внаслідок своєї нестабільності зазначена версія програми не дозволяла забезпечити оприлюднення результатів розподілу абсолютно у всіх справах.

Про це також було роз'яснено народному депутату України Н.Новак у відповіді на її звернення.

В даний час уся інформація про розподіл справи № 826/2706/15, у тому числі щодо зміни персонального складу колегій суддів, із зазначенням прізвищ суддів, є наявною на веб-порталі судової влади України.

Підсумовуючи, хотів би наголосити, що надавши народному депутату України Н.Новак витяги з інформації щодо таких звітів, у яких містилася вся запитувана нею інформація, Вищий адміністративний суд України у повному обсязі виконав вимоги її звернень, жодним чином не приховуючи конкретних обставин автоматизованого розподілу справ.

3. З приводу інформації щодо дорожньо-транспортної пригоди, яка міститься у висновку ГРД вважаю необхідним проінформувати Вищу кваліфікаційну комісію суддів України про наступне.

04 грудня 2010 року приблизно о 17 год. 40 хв. керуючи автомобілем «VOLKSWAGEN» номерний знак _____ я рухався по вул. _____ у напрямку вул. _____ зі швидкістю приблизно 20-30 км/год. Під'їжджаючи до перехрестя з вул. _____ та вул. _____ перебував у правій смузі дороги. В попутному напрямку в лівій смузі по переду рухався автомобіль Сітроєн Берлінго номерний знак _____.

Завершуючи проїзд перехрестя та переконавшись, що попереду на переході пішоходи відсутні і перешкод для руху не має, почав переїжджати перехід. У цей час автомобіль Сітроєн, який рухався у попутному напрямку не гальмуючи та не змінюючи напрямку руху попереду зліва, вже усім своїм корпусом був за окресленою «зеброю» територією переходу.

Після проїзду переходу у світлі фар із-за передньої частини автомобіля Сітроєн Берлінго, який проїхав пішохідний перехід, я побачив жінку, яка вибігла попереду цього автомобіля і з'явилася на моїй смузі руху фактично перед моїм автомобілем, приблизно за 3-4 метра вже за пішохідним переходом. Ця жінка з'явилася дуже раптово, перебуваючи правим боком до мого автомобіля. Побачивши її я різко загальмував, проте жінка продовжувала швидкий рух. Хоча автомобіль рухався дуже повільно із невеликою швидкістю

і одразу ж зупинився, контакту з пішоходом уникнути не вдалося. Від контакту з автомобілем жінка впала.

Я вибіг із автомобіля, щоб допомогти жінці підвестися. Проте вона за цей час підхопилась сама, вийшла на тротуар і хотіла піти з місця пригоди. Я попросив її не покидати місце ДТП і дочекатись працівників міліції та швидкої допомоги. Вона погодилась. Працівникам міліції я пояснив усі обставини події, допоміг жінці зайти до машини швидкої допомоги і залишився чекати працівників УДАІ УМВС м.Києва для проведення огляду місця пригоди.

Я дав працівникам ДАІ усні пояснення та пройшов медогляд на стан алкогольного сп'яніння. Після поїхав до лікарні, де мені повідомили, що жінка покинула лікарню. Я поїхав до неї додому. Впевнившись у тому, що вона перебуває у нормальному стані, поїхав додому.

За наслідками цієї дорожньо-транспортної пригоди інспектором дізнання відділення оформлення матеріалів ДТП та дізнання ВДАІ з обслуговування АТ Голосіївського району та АТІ, підпорядкованого УДАІ ГУМВС України в м. Києві, капітаном міліції Комишним В.М. 14 грудня 2010 року було винесено постанову про відмову у порушенні кримінальної справи (копія додається).

Факт того, що я під час цієї дорожньо-транспортної пригоди не перебував у стані алкогольного чи будь-якого іншого виду сп'яніння підтверджує висновок щодо результатів мого медичного огляду, проведеного 04 грудня 2010 року у Київській міській наркологічній клінічній лікарні «Соціотерапія» (копія додається).

Більше жодних документів з приводу автопригоди не маю.

Додатки:

- копія постанови Верховного Суду України від 22 листопада 2016 року у справі № 800/272/16 на 10 арк.;
- копія постанови Верховного Суду України від 22 листопада 2016 року у справі № 800/268/16 на 10 арк.;
- копія постанови Верховного Суду України від 22 листопада 2016 року у справі № 800/267/16 на 11 арк.;
- копія постанови Верховного Суду України від 22 листопада 2016 року у справі № 800/274/16 на 9 арк.;
- копія постанови Верховного Суду України від 22 листопада 2016 року у справі № 800/451/15 на 6 арк.;
- копія окремої думки судді Верховного Суду України Терлецького О.О. від 12 квітня 2016 року у справі № 21-703а16 на 2 арк.;
- копія окремої думки судді Верховного Суду України Самсіна І.Л. від 12 квітня 2016 року на 5 арк.;
- копія окремої думки судді Верховного Суду України Панталієнка П.В. від 12 квітня 2016 року у справі № П/800/485/15 на 2 арк.;

- копія окремої думки судді Верховного Суду України Маринченка В.Л. від 12 квітня 2016 року у справі № П/800/485/15 на 4 арк.;
- копія постанови Вищого адміністративного суду України від 10 червня 2016 року у справі № 800/272/16 на 27 арк.;
- копія постанови Вищого адміністративного суду України від 10 червня 2016 року у справі № 800/267/16 на 27 арк.;
- копія постанови Вищого адміністративного суду України від 10 червня 2016 року у справі № 800/274/16 на 29 арк.;
- копія постанови Вищого адміністративного суду України від 9 червня 2016 року у справі № 800/268/16 на 26 арк.;
- копія постанови Вищого адміністративного суду України від 2 лютого 2016 року у справі № 800/451/15 на 17 арк.;
- копія постанови Вищого адміністративного суду України від 19 липня 2016 року у справі № 800/270/16 на 9 арк.;
- копія відповіді від 19 вересня 2016 року № Д/13/16 з додатками на 5 арк.;
- копія депутатського звернення від 05 вересня 2016 року № 79 на 1 арк.;
- копія відповіді від 13 жовтня 2016 року № Д/21/16 з додатками на 4 арк.;
- копія депутатського звернення від 03 жовтня 2016 року № 91 на 1 арк.;
- копія постанови про відмову в порушенні кримінальної справи від 14 грудня 2010 року на 3 арк.;
- копія висновку щодо результатів медичного огляду з метою виявлення стану алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, проведеного 04 грудня 2010 року у Київській міській наркологічній клінічній лікарні «Соціотерапія» на 1 арк.

19.05.2017

М.І. Селюкович